

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 23 czerwca 2016 r.

Pozycja 42

POSTANOWIENIE z dnia 21 czerwca 2016 r. Sygn. akt U 3/14

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Wróbel – przewodniczący
Leon Kieres – sprawozdawca
Stanisław Rymar,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 czerwca 2016 r., wniosku Prokuratora Generalnego o zbadanie zgodności:

§ 2 pkt 14a-14d, § 3, § 4, § 5 ust. 1a, § 6, § 7 ust. 1, § 12, § 18, § 21, § 21a, § 22 ust. 1, § 25, § 26, § 27 ust. 1 oraz § 35 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz (Dz. U. Nr 61, poz. 548, ze zm.) z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, ze zm.) oraz z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293) umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

I

1. Prokurator Generalny we wniosku z 11 marca 2014 r. wniósł o zbadanie zgodności § 2 pkt 14a-14d, § 3, § 4, § 5 ust. 1a, § 6, § 7 ust. 1, § 12, § 18, § 21, § 21a, § 22 ust. 1, § 25, § 26, § 27 ust. 1 oraz § 35 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz (Dz. U. Nr 61, poz. 548, ze zm.; dalej: rozporządzenie) z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, ze zm.; dalej: prawo łowieckie) oraz z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

W ocenie Prokuratora Generalnego, zakwestionowane przepisy rozporządzenia wykraczają poza ramy upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia z art. 43 ust. 3 prawa łowieckiego. Naruszają przez to art. 92 ust. 1 Konstytucji.

W przepisach zamieszczonych w rozdziale 8 ustawy „Wykonywanie polowania” ustawodawca określił, kto jest w Polsce uprawniony do wykonywania polowania, jak należy ewidencjonować pozyskane podczas polowania zwierzęta oraz oceniać pozyskane trofea ło-

wiekie. Ustawa reguluje również zasady odstrzałów redukcyjnych i zastępczych oraz odłowów. W sposób oszczędny natomiast odnosi się do samego sposobu wykonywania polowania. Nie definiuje dopuszczalnych w Polsce rodzajów polowań (wspominając jedynie marginalnie o polowaniu indywidualnym) i nie określa zasad ani warunków wykonywania polowania.

Z upoważnienia ustawowego zawartego w art. 43 ust. 3 prawa łowieckiego wynika, zdaniem Prokuratora Generalnego, że ustawodawca upoważnił rozporządzeniodawcę „(...) jedynie do określenia szczegółowych warunków wykonywania tegoż polowania, nie upoważnił natomiast nikogo do określenia dopuszczalnych w Polsce rodzajów polowań, zasad wykonywania polowania ani, innych niż szczegółowe, warunków wykonywania polowania”. Delegacja nie zawiera również upoważnienia dla właściwego ministra do określenia broni myśliwskiej, amunicji do tej broni ani urządzeń optycznych dopuszczonych do wykonywania polowania. Nie zezwala też rozporządzeniodawcy na określenie zasadniczych zakazów i ograniczeń wykonywania polowania w odniesieniu do określonych gatunków zwierzyny łownej, przedstawicieli tych gatunków pełniących określone role w stadzie (chmarze), przebywających w określonych miejscach lub zachowujących się w określony sposób.

2. Minister Środowiska, w piśmie z 12 maja 2014 r., zajął stanowisko, że zaskarżone przepisy rozporządzenia są zgodne z art. 43 ust. 3 prawa łowieckiego i art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Podkreślił, że zgodnie z art. 4 ust. 2 prawa łowieckiego, polowanie oznacza: tropienie, strzelanie z myśliwskiej broni palnej, łowienie sposobami dozwolonymi zwierzyny żywej oraz łowienie zwierzyny przy pomocy ptaków łowczych za zgodą ministra właściwego do spraw środowiska – zmierzające do wejścia w jej posiadanie. Doprecyzowanie warunków, jakie muszą zostać spełnione, by polowanie było działaniem zgodnym z prawem, następuje natomiast w rozporządzeniu. Oba te akty prawne, w ocenie Ministra Środowiska, tworzą powiązaną funkcjonalnie całość. Ustawa zawiera najistotniejsze normy związane z polowaniem, określające m.in. wymagania, jakie trzeba spełnić, by uzyskać prawo do wykonywania polowania (art. 42, art. 42a i art. 43 ust. 1 i 2), zasady wykonywania polowania (np. zakaz polowania w okresie ochronnym), których naruszenie skutkuje możliwością pociągnięcia do odpowiedzialności karnej (art. 51-53) oraz przesłanki dokonywania odstrzałów lub odłowów niebędących polowaniem (art. 44a i art. 45). W rozporządzeniu natomiast, zgodnie z wytycznymi zawartymi w delegacji ustawowej, unormowano szczegółowe warunki wykonywania polowania z uwzględnieniem polskich zwyczajów łowieckich oraz troski o bezpieczeństwo osób i mienia. Jako szczegółowe warunki, w ocenie Ministra Środowiska, należy uznać wymagania, jakie powinny zostać spełnione w czasie wykonywania polowania. W związku z tym nieuzasadnione jest wyodrębnienie czynione przez Prokuratora Generalnego między zasadami i warunkami wykonywania polowania.

Również pozostałe, zakwestionowane przez Prokuratora Generalnego przepisy rozporządzenia, wykonują, zdaniem Ministra Środowiska, delegację ustawową i mieszczą się w pojęciu szczegółowych warunków wykonywania polowania.

3. W piśmie z 14 czerwca 2016 r. Prokurator Generalny wycofał swój wniosek z 11 marca 2014 r. Powodem cofnięcia wniosku jest wyznaczenie w niniejszej sprawie składu orzekającego Trybunału, które w ocenie Prokuratora Generalnego, jest niezgodne z art. 44 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293; dalej: ustawa o TK z 2015 r.). Zdaniem Prokuratora Generalnego, ze względu na przedmiot zaskarżenia, Trybunał – zgodnie z art. 44 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. – powinien orzekać w pełnym składzie, a nie w składzie 3 sędziów Trybunału.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Przystępując do rozpoznania sprawy, należało przypomnieć, że w dniu 30 sierpnia 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293; dalej: ustawa o TK z 2015 r.). Wyrokiem z 9 marca 2016 r., sygn. K 47/15 (OTK ZU nr A/2016, poz. 2), Trybunał Konstytucyjny stwierdził w całości niekonstytucyjność ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2217; dalej: ustawa nowelizująca). Skutkiem wyroku TK jest to, że obowiązująca ustawa z 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym podlega stosowaniu w wersji nieuwzględniającej zmian wprowadzonych przez zakwestionowaną nowelizację. Z uwagi na obalenie domniemania konstytucyjności ustawy nowelizującej w całości, a także poszczególnych jej przepisów, w szczególności art. 2, a także art. 1 pkt 10, art. 1 pkt 12 lit. a i art. 1 pkt 14, zagadnienia dotyczące wyznaczania terminów rozpraw i posiedzeń (art. 80 i art. 87 ust. 2 ustawy o TK z 2015 r.), liczby sędziów wymaganej do orzekania i większości, w jakiej zapadają wyroki w pełnym składzie (art. 44 ust. 3 i art. 99 ust. 1 ustawy o TK z 2015 r.) reguluje ustawa o TK z 2015 r. w brzmieniu sprzed nowelizacji.

2. Stosownie do art. 49 ust. 3 ustawy o TK z 2015 r., wnioskodawca może najpóźniej w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu niejawnym, cofnąć wniosek.

Postanowienie Trybunału z 8 czerwca 2016 r. o rozpoznaniu wniosku Prokuratora Generalnego, sygn. U 3/14, na posiedzeniu niejawnym zostało doręczone 8 czerwca 2016 r. Pismo Prokuratora Generalnego, w którym wycofał wniosek opatrzone jest datą 14 czerwca 2016 r. i w tym samym dniu zostało doręczone w siedzibie Trybunału. Zachowany zatem został siedmiodniowy termin, o którym mowa w art. 49 ust. 3 ustawy o TK z 2015 r.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, ukształtowanym pod rządami ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), które zachowuje swoją aktualność w tym zakresie również w odniesieniu do ustawy o TK z 2015 r., przyjmuje się, że prawo do cofnięcia wniosku w powyższym terminie mieści się w granicach swobodnego uznania wnioskodawcy i jest jednym z przejawów zasady dyspozycyjności, na której opiera się postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym (por. postanowienia TK z: 15 lipca 2010 r., sygn. K 21/09, OTK ZU nr 6/A//2010, poz. 64; 9 kwietnia 2013 r., sygn. K 20/12, OTK ZU nr 4/A/2013, poz. 43; 17 lipca 2014 r., sygn. K. 19/13, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 82; 16 czerwca 2015 r., sygn. K 30/13, OTK ZU nr 6/A/2015, poz. 92).

W tej sytuacji Trybunał umarza postępowanie, na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r.